

Để quá khứ trôi đi

Hiện tại...

Quán vắng. Mưa ngoài trời vẫn tí tách rơi. Ở chiếc bàn trong cùng kê sát ô cửa kính được che khuất bởi vài chậu cây cảnh, nơi đó luôn có một thằng con trai ngồi lặng im, gương mặt vô hồn, ánh mắt nhìn xa xăm qua ô cửa. Những hạt mưa nhỏ từng giọt chảy dài trên ô cửa kính, nó ngấm từng vệt dài ấy như dõi theo sự chuyển động của mưa. Mưa và lại mưa. Thứ nước ấy như dẫn dắt nó về một thửa yêu thương khi nó còn bên người nó yêu. Và rồi có thứ nước mặn đắng chảy ra từ khóe mắt nó... cay cay... Dường như nó đã thành khách quen của quán này và nó chỉ ngồi duy nhất ở chỗ ấy. Chị chủ quán cũng đã quen mặt nó nên cứ khi nó vào không cần gọi chị cũng đã bưng ra một cốc nâu đá, không đường, không sữa. Có những hôm nó ngồi cả buổi, nhấm nháp từng ngụm cà phê đắng. Ai cũng thấy điều đó nhưng không ai biết nó nghĩ gì. Chỉ biết có lẽ nó đang buồn...

Kí ức trong nó luôn thường trực chỉ chờ cơ hội để vỡ òa. Nó đang tập làm quen cuộc sống không có em nhưng nó thấy khó quá. Những hình ảnh của em cứ hiện về trong nó thật nhẹ nhàng. Nó nhớ em! Nhớ rất nhiều... !

“Love you and love me. Cong bu ceng wang ji he ni zai yi qi de tian me... Love you and love me... .”

Bản nhạc cứ du dương bên tai. Lúc trước khi bên nhau nó và em thường hay tới quán này và cùng nhau nghe bản nhạc quen thuộc ấy. Nó lặng im chìm đắm trong thứ âm thanh da diết đó. Quá khứ trong nó lại hiện về nhẹ nhàng, sâu lắng...

Quá khứ...

11. 09. 2011

Dậy trẻ, nó phóng xe vù vù trên con đường đầy lá rơi, hương hoa sữa nồng nàn, phảng phất. Nó yêu cái mùi hương ấy cũng như yêu cái xứ sở này. Gửi xe xong, tiếng keng báo hiệu vào 15 phút đầu giờ vang lên. Nó chạy hết tốc lực vào lớp, vừa ném chiếc cặp xuống bàn, chưa kịp ngồi vào chỗ thì bà giáo

đã lò dò bước vào. Với cặp kính trễ tận mũi bà giáo nhìn quanh lớp một vòng và dừng lại nơi nó, nó bỗng thấy run và trong đầu thoáng lên suy nghĩ “chắc lại bị phạt rồi”. Đang vẫn vờ với những mớ suy nghĩ trong đầu thì tiếng bà giáo làm nó giật mình

- Khôi...

Chỉ thế thôi cũng làm tim nó bắn ra khỏi lồng ngực rồi

- Dạ...

- Chiều nhớ đi đại hội đoàn... nhé!

- Trời ạ! Thật là may-nó lăm bắm trong miệng

Nó như vừa thoát khỏi một kiếp nạn vì cái việc bị phạt đi lao động với lớp nó đã trở lên quen thuộc rồi. Nó thở phào nhẹ nhõm. Thế là buổi học cũng bắt đầu, năm tiết trôi qua với nó thật nhẹ nhàng.

Chiều. Trời chuyển sắc, mây đen kéo đến, bầu trời trở nên u ám. Và rồi một cơn mưa như trút nước đổ xuống, mưa mùa hạ thường bất ngờ như thế. Nó nhìn ra ngoài, nghĩ đến buổi đại hội đoàn mà ngán ngẫm, nhưng rồi cũng phải bò dậy, nó khoác lên mình chiếc áo mưa và phóng thật nhanh tới trường. Mưa lớn, hai hàng cây ven đường ngả nghiêng, từng đợt nước cứ tấp thẳng vào mặt nó, ran rát. Nhưng điều đau khổ hơn là mưa làm nhòa hết kính nó, bỏ ra thì khó nhìn mà đeo vào thì cứ phải lau liên tục, tất cả đều trở nên mờ nhòa. Nó ghét mưa, ghét đến kinh khủng, có lẽ những đứa cận như nó đều ghét mưa. Cuối cùng nó cũng đến trường bình an, chạy thật nhanh lên phòng truyền thống. Thoáng qua cũng đã khá đông người, nó đi lối cửa sau và chọn cho mình một chiếc ghế hàng cuối. Đang lau lại cặp kính thì tiếng nhỏ Huế vang lên

- Anh Khôi, lên đây ngồi cùng cho vui

Nó mỉm cười thật tươi, răng khểnh, cười duyên, nụ cười của nó từng làm nhiều cô nàng mê mẩn, từ lớp 10 nó đã trở thành đối tượng tâm tía của nhiều cô bạn trong và ngoài lớp. Nó không ngần ngại và lên ngồi cùng nhỏ Huế, bên cạnh nhỏ Huế là một cô bé với cặp kính cận, xước trắng dễ thương đang

chăm chú làm bài tập Tiếng Anh. Hình ảnh cô bé làm tim nó bỗng vui lên rộn ràng, giống như đang nhảy điệu flamenco cháy bỏng. Nó cũng không hiểu nổi nữa, cô bé ấy có cái gì đặc biệt mà hấp dẫn nó đến thế. Nó chăm chú nhìn vào cặp mắt to tròn của cô bé ấy như mê hồn. Đang bay lơ lửng trên không thì tiếng cô bé cắt ngang dòng suy nghĩ của nó

- Anh Khôi ơi, chị Pha C8 thích anh à?

“Ơ sao em ấy lại biết mình nhỉ?”, nó đang tự đặt dấu hỏi chấm trong đầu

- Sao em lại hỏi thế?

- Hôm trước chị ấy nhắn tin cho anh, nhưng lại nhắn nhầm sang số em, nhắn tin nghe vẻ tình cảm lắm, ơ thế không phải à anh?

Nó đi từ hết ngạc nhiên này đến bất ngờ khác, nó với Pha chỉ là bạn thôi mà!

- Vậy hả em, sao lại nhầm được nhỉ?

- Vì số điện thoại em chỉ khác số anh một số thôi!

- Vậy số điện thoại em là 0164845...

- 3267 ạ!

- Có duyên thật, à anh với Pha chỉ là bạn thôi^^

Câu chuyện giữa nó và em đang vui vẻ thì đại hội bắt đầu, nó và em đành phải dừng câu chuyện. Đại hội kết thúc, bà giáo lớp nó lại trúng cử bí thư khóa mới, không biết là nên vui hay nên buồn vì lớp nó sẽ bị quản chặt hơn.

Nó đạp xe về, trời quang mây tạnh, những giọt mưa còn sót lại trên những tán cây tràn đầy sức sống, trong lòng nó bỗng thấy vui lạ thường, lẽ nào là do sự xuất hiện của em. Em và nó quen nhau như thế, thật tình cờ và đặc biệt. Trong một ngày mưa...

Về tới nhà, nó chợt nhớ ra là nó quên không hỏi tên em, cũng không biết em học lớp nào nữa mặc dù cảm giác thật quen thuộc. Mắt to, xước trắng-hai hình ảnh ấy cứ vẫn vờ trong đầu nó. Nó chưa bao giờ tin vào tình yêu sét

đánh. Nhưng có lẽ nào nó đang trong tình cảnh ấy.

Không suy nghĩ gì thêm nữa, nó rút nhanh chiếc điện thoại ra và nhắn tin cho nhỏ Huế

- “Em à, cô bé hồi chiều ngồi cạnh em tên gì nhỉ, học lớp nào thế?”

Không lâu sau đã có tin nhắn trả lời

- “Em biết rồi nhé, anh muốn làm quen hả, phải có quà cho em đấy!”- Tính nhỏ Huế vẫn hay nhõng nhẽo như thế

- “Ừm được rồi, cho anh thông tin đi nào”- Nó nhắn tin lại

- “Bạn ấy tên Thu Giang, học C11 bên cạnh lớp mình đấy anh ạ”

- “Ok em, thanks em nhiều”

Vậy là xong, nó đã biết được thông tin cơ bản nhất về em. Vài ngày sau, mắt to, xước trắng càng hiện hữu trong đầu nó nhiều hơn, nó quyết định nhắn tin cho em. Số điện thoại em chỉ khác số nó có một số, may mà lần trước nó đã kịp nhớ

- “Hellu Giang, em ngủ chưa, cho anh làm quen nhé?”

Nó ấn nút send mà trong lòng thấy hồi hộp, vài phút sau, chuông tin nhắn reo. Là em.

- “Quen rồi mà anh, rất vui vì được làm quen với anh!”

Ngày nó quyết định nhắn tin cho em... là một ngày mưa...

Và rồi, em và nó thường xuyên nhắn tin cho nhau, nó kể cho em nghe về cuộc sống, ước mơ của nó và em cũng vậy, nói chuyện với em nó chẳng thể giấu nổi điều gì. Nó và em nói chuyện rất hợp nhau, cuộc sống của nó trở nên vui vẻ và tràn ngập tiếng cười. Số lượng tin nhắn trong máy nó cứ ngày một nhiều lên và chỉ được gửi tới bởi một người tên Giang. Quen em, nó thay đổi thói quen hàng ngày, đi học sớm hơn chỉ để được gặp em trong nhà xe, để xe cạnh xe em để có cơ nói chuyện. Tan trường, nó thường nán lại muộn hơn để

được nhìn em đi trên sân, nó nhận luôn cả chân đi cất sổ đầu bài vốn là nhiệm vụ của lớp phó để được gặp em, vì nó biết em phải đi cất sổ đầu bài, chỉ cần vậy thôi nó cũng thấy thật hạnh phúc. Vẫn cặp mắt to tròn, xước trắng cực kì dễ thương, em làm nó đơ trong tích tắc. Nó cố tìm kiếm thông tin về em, điều đó thật không khó khăn gì. Từ mọi nguồn thông tin cung cấp, nó biết được em là một nhân học cực cừ ở lớp, một cán bộ gương mẫu, đặc biệt điểm Tiếng Anh luôn trên chín phẩy, nói chung em là mẫu người hoàn hảo. Còn một thông tin khiến nó không biết vui hay buồn, đó là em chưa bao giờ rung động trước ai mặc cho bên em bao chàng trai theo đuổi, trái tim em sắt đá thế, nó sợ không biết có giành được tình cảm của em không. Cứ nghĩ thế thôi, trái tim nó cũng rung động, xao xuyến...

Và rồi, càng ngày, với nó em càng trở nên quan trọng, tình cảm nó dành cho em không chỉ dừng lại ở mức bạn bè nữa, có đôi lần nó nói ý tứ với em cho em biết tình cảm của nó, nhưng dường như em không nhận ra hoặc em đã nhận ra nhưng không nói. Tình cảm con người là thứ không thể giấu, nó nhận ra rằng nó không thể giữ mãi thứ tình cảm ấy trong lòng nữa.

08. 10. 2011

Nó quyết định nói ra tình yêu của mình với em, nó sợ cái nửa vời ấy hay đúng hơn là nó sợ em sẽ thuộc về một người khác. Tối đó nó nhắn tin cho em

- “Làm người yêu anh nhé (đây là lời tỏ tình chính thức của anh)”

Nó viết rồi xóa không biết bao nhiêu lần để được cái tin nhắn ấy, nó gửi cho em mà trong lòng ngập tràn mọi thứ cảm xúc, không rõ ràng là một loại cảm xúc nào, mà mỗi thứ một ít làm nên tâm trạng của nó. Nó chưa từng yêu một người nào nhiều đến thế, có chăng chỉ là cảm giác thích một ai đó, thế nên câu tỏ tình cũng thật ngốc nghếch. Không lâu sau, em nhắn tin trả lời nó, nó vừa vui mừng, vừa lo sợ vì không biết em có nhận lời làm người yêu nó không. Nhưng dù sao nó cũng thấy thoải mái khi đã dũng cảm nói ra tình cảm của mình

- “Năm học cuối cấp, với bao dự định và kế hoạch cho tương lai, em không muốn để chuyện gì khác ảnh hưởng tới việc học tập, nhưng em biết rằng em sẽ làm tốt hơn nếu em có anh”

Không hề có một lời nói yêu, nhưng nó đã biết được tình cảm mà em dành cho nó, đọc những dòng đầu nó cứ ngỡ sẽ không có em, nhưng em đã làm cho hạnh phúc của nó được nhân lên gấp ngàn lần, chưa bao giờ thấy nó cười hạnh phúc như thế. Vậy là nó đã có em, ngày hôm đó lại là một ngày mưa...

Nó và em yêu nhau, một tình yêu trong sáng, em và nó cùng hứa với nhau sẽ phấn đấu học tập, cùng đặt ra mục tiêu cho mình là phải đỗ Đại học trên Hà Nội, nhờ có em kết quả học tập của nó tốt hơn, bên em nó có những tháng ngày thật hạnh phúc. Bất kể trời mưa hay nắng, nó vẫn đứng dưới gốc xà cừ chờ đợi em đi học về, dường như điều đó đã trở thành thói quen không thể bỏ của nó, có những hôm em được nghỉ, nó vẫn đứng đó để rồi nhận ra nó đã quá yêu em rồi. Người ta thường nói tình yêu học trò là tình yêu đẹp nhất, tình yêu của nó và em cũng thế, thật hạnh phúc và ngọt ngào, nó đã cùng em vẽ ra một tương lai màu hồng, nơi không có gì có thể chia cắt tình yêu ấy. Thầy cô, bạn bè ai cũng biết nó và em yêu nhau, nhưng luôn được mọi người ủng hộ vì kết quả học tập của nó và em vẫn duy trì rất tốt, chính vì thế tình yêu ấy được gọi là “tình yêu đẹp nhất Quang Trung”(Quang Trung là tên trường của em và nó). Em và nó cùng nhau trải qua những ngày tháng cuối cùng của tuổi học trò thật đẹp, tình yêu ấy ngày càng lớn hơn, nó nhận ra rằng cuộc sống của nó chẳng thể thiếu em. Thật kì lạ vì tất cả những sự kiện của em và nó đều có mưa, những cơn mưa giống như nhân chứng tình yêu cho nó và em. Yêu em, nó từ ghét mưa sang yêu mưa đến lạ thường. Cũng chính vì thế, những cơn mưa sau này luôn làm tim nó nhói đau, vì khi ấy, mưa làm nó nhớ đến em.

Và rồi, em đi khỏi cuộc đời nó thật nhẹ nhàng, nó không còn thấy em đến trường nữa. Những ngày chờ đợi dưới gốc cây xà cừ trở nên vô vọng. Nó chạy ngược xuôi để tìm kiếm thông tin về em, nhưng không ai biết. Nó đến nhà em thì thấy trong ngôi nhà ấy là những người hoàn toàn mới. Nó như phát điên, làm sao nó có thể chịu đựng nổi bất ngờ ấy, chẳng phải tình yêu của nó và em đang rất hạnh phúc sao, sao em lại rời xa nó, sao em không để lại cho nó một lời. Nó điên cuồng trong những câu hỏi không lời đáp trong đầu. Nó mất em thật rồi. Nó trở về nhà, nhìn những thứ em tặng nó, nó khóc và khóc, sao em không biết rằng với nó em rất quan trọng. Những ngày cuối hạ, nắng vàng trải nhẹ trên khắp nẻo đường, gió mơn man thổi qua ô cửa nhỏ, tiếng chuông gió leng keng, thứ âm thanh đó làm nó nhớ em da diết hơn, vì chiếc chuông gió đó là em tặng nó. Lúc trước khi tặng nó, em từng nói “mỗi

khi chuông gió kêu hãy nhớ đến em”, giờ chuông gió đang kêu rồi, là nó đang nhớ em, nhớ đến cồn cào, vậy mà sao em không trở về bên nó. Những kí ức về em cứ tràn về trong nó, những ngày sau đó nó đi khắp các nẻo đường, những nơi mà em và nó từng đến với hi vọng nhỏ nhoi là em sẽ ở đó, nhưng tất cả đều đến với nó là con số không. Nó trượt dài trong bóng tối, có những đêm nó say mềm, nó chưa bao giờ biết uống rượu, vậy mà giờ đây nó uống, nó uống cái thứ đắng cay đó để quên đi em, nhưng càng uống nó càng nhớ em nhiều hơn. Mùa thi, phượng nở rợp trời, nắng mùa hạ chói chang, ve kêu râm ran báo hiệu mùa chia tay. Nó tạm thời quên được em và tập trung cho kì thi đại học. Nó vẫn để bức hình em trên bàn, mỗi khi mệt nó lại ngắm nhìn em, em vẫn tiếp cho nó thêm động lực, nó vẫn có niềm tin sẽ gặp lại em, nó tin tình yêu chân thành không thể tách rời. Cuối cùng sự cố gắng của nó cũng được đáp trả, nó đỗ vào một trường danh giá với số điểm mơ ước, nó tràn ngập hạnh phúc nhưng sâu thẳm trong lòng nó là nỗi buồn vây kín, nó nghĩ đến em, không biết giờ này em ở đâu, có thi đại học như nó không, đã nhận được giấy báo điểm chưa. Ước mơ về những tháng ngày cùng nhau bước đi trên con đường Hà Nội của nó và em vẫn còn đó, nhưng em đã đi rồi, nó còn chờ đợi điều gì nữa.

Ngày cuối ở nhà trước khi lên đường đi học, trời mưa to, nó ngồi bên cửa ngắm mưa, nhớ đến những lúc nó bên em, cùng nhau ngắm mưa. Nhìn mưa nó không biết là yêu hay ghét, yêu em nó yêu mưa, xa em mưa làm nó nhớ. Gạt đi những dòng nước mắt, nó quyết định cố quên đi em, ngày mai thôi nó sẽ bắt đầu cuộc sống mới, nó hi vọng cái gì cũng mới và tốt đẹp hơn...

Hiện tại...

Cuộc sống sinh viên cùng với những nỗi nhớ nhà dai dẳng, nó thấy mình cô đơn và lạc lõng. Có những đêm nó lang thang trên con đường Hà Nội, mặc cho cái giá lạnh bua vây, nó thừa nhận rằng nó đã không thể quên được em. Ngày nhập học, người đầu tiên nó quen là Mai, và sau đó nó và Mai trở nên thân thiết hơn, Mai luôn quan tâm nó, lắng nghe nó, nó không ngần ngại kể cho Mai nghe về mối tình đã qua, những lúc ấy Mai luôn kề bên, an ủi nó. Có hôm trời mưa lớn không thể về được, nó đứng lặng trên ban công, mặc cho mưa tấp ướt hết người, là nó đang nhớ về em sao, sao em mãi không ra khỏi tâm trí nó. Và từ phía sau Mai bước đến, không nói gì, cầm ô che cho nó, dường như Mai luôn hiểu cảm giác của nó. Nó quay lại ôm Mai vào lòng,



thật chặt, Mai cũng không chối từ chỉ lặng lẽ cho vòng tay nó ôm chặt lấy mình. Ôm Mai mà trái tim nó vẫn hướng về Giang, liệu có phải nó đang lầm tưởng Mai là Giang không, nó cũng không hiểu nổi mình nữa, chỉ biết rằng Mai có những điểm rất giống Giang. Những ngày tháng đầu tiên ở đại học, Mai đã luôn kề bên nó. Chính Mai là người lôi nó ra khỏi vũng lầy và từng bước vực nó đứng lên. Nó nhận ra tình cảm Mai dành cho nó không chỉ đơn thuần là tình bạn, nó không phủ nhận mình cũng có tình cảm với Mai, nhưng thứ tình cảm ấy chưa đủ lớn để gọi là tình yêu, mỗi lần nó muốn đến bên Mai thì dường như luôn có một sợi dây kéo lại, giữa nó và Mai như có một bức tường vô hình không cho nó đến bên Mai, có lẽ nó còn quá yêu Giang. Cũng giống như nó, tình cảm không thể giấu kín mãi trong lòng, Mai nói lời yêu nó. Nó thật sự thấy khó xử, nó chưa sẵn sàng cho một tình yêu mới, với nó Mai là niềm thương cảm, nó đã làm tổn thương Mai rất nhiều. Khi ấy nó chỉ biết lặng im...

Đứng trên ban công, nó ngẩng nhìn thành phố, ngoài trời mưa lất phất rơi, lại mưa rồi, mưa cho lòng nó thêm rối bời, chợt nó nhớ đến một câu nói “Đừng tìm kiếm người mình yêu mà hãy tìm kiếm người yêu mình thật lòng”, trong lòng nó giờ đây là bộn bề bao suy nghĩ. Nó khoác thêm chiếc áo ấm lên mình, phóng xe đi, bánh xe cứ lăn, nó muốn đi cho khuây khỏa, và rồi không hiểu sao lại dừng trước cổng nhà Mai, nó gọi Mai ra và nó ôm Mai vào lòng, nó nhận lời yêu Mai. Lúc ấy nó thấy lòng mình nhẹ tênh, nó tự nói với lòng mình sẽ vun đắp cho tình yêu ấy lớn lên hay đúng hơn nó muốn quên đi Giang. Mai ôm nó mà hai hàng nước mắt tuôn trào, có lẽ Mai rất hạnh phúc. Cuối đông, trời lạnh buốt, hai hàng cây ven đường đua nhau đổ lá để đón những mầm non, cũng giống như cuộc sống bắt con người ta phải quên đi cái cũ và bắt đầu với cái mới. Nó nắm tay Mai đi dài trên con đường, đó là ước mơ của nó trước kia khi còn bên Giang nhưng giờ đây bên nó không phải là Giang nữa.

Sân ga. Nó và Mai nắm tay nhau lên tàu. Chuyến đi Đà Lạt lần này là để kỉ niệm một năm ngày nó và Mai yêu nhau. Mai chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cứ như là đi ở riêng vậy, nó cẩn thận mãi nhưng tính Mai là thế, luôn cẩn thận và chu đáo. Lên tàu, Mai ngả đầu lên vai nó ngủ ngon lành, thi thoảng làm nũng nó như con nít, nó nhìn Mai mỉm cười, nó yêu Mai ở cái nét dễ thương đó, Tàu chạy băng qua màn đêm, sương trắng dày đặc bao phủ khắp con đường, bên Mai nó thấy mình ấm áp và bình yên. Nửa đêm nó muốn đi rửa



mặt cho tỉnh táo, đắp lên Mai chiếc áo dày rồi nó bước vào toilet, khi bước gần tới cửa nó nhìn thấy người phụ nữ bước ra, ngẩng mặt lên nó nhận ra đó là Giang, nó đứng lặng người, nó nghĩ mình đang ảo tưởng, chắc do mệt mỏi, nó cố dụi mắt để nhìn cho rõ. Đúng là Giang, Giang đang đứng trước mặt nó, là Giang bằng da bằng thịt chứ không phải nó đang mơ. Hai người đứng nhìn nhau, tim nó như bị bóp nghẹt, không nói gì nó chạy đến bên Giang, kéo Giang vào trong rồi đóng sập cửa lại. Nó và Giang quấy lấy nhau, nó ôm Giang thật chặt như không muốn để mất Giang một lần nữa. Nó đặt lên môi Giang nụ hôn cháy bỏng, hôn như bị bỏ khát lâu ngày, Giang cũng ghì chặt lấy người nó mà đáp trả. Chợt có tiếng gõ cửa, giọng một người đàn ông cất lên

- Giang, em xong chưa, có chuyện gì không?

Giang vội vã đẩy nó ra và đáp lại

- Em ra ngay đây!

Sửa sang lại đầu tóc, Giang chỉ kịp nói “15 giờ , 666 Đà Lạt” rồi Giang bước ra theo người đàn ông. Nó đứng chết lặng nhìn theo, gương mặt vô hồn. Vậy là đã hết, Giang đã có người khác thật rồi. Nó như vừa bị dội một gáo nước lạnh cho tỉnh sau một giấc chiêm bao, chợt mồ hôi đầm đìa trên mặt nó, nó thấy lạnh giá. Bước ra khỏi toilet, đã thấy Mai đang đi tới, thấy nó Mai vội vàng bước đến

- Anh có sao không, thấy anh đi lâu quá, em không yên tâm

- Anh không sao, mình về toa đi em

- Sao người anh ướt đầm mồ hôi thế kia, chắc trúng gió rồi

Nó không nói gì, Mai cùng nó về ghế ngồi rồi lấy dầu xoa cho nó, nhìn sự quan tâm và lo lắng của Mai, nó thấy dần vật bản thân quá. Rồi nó ôm Mai ngủ thiếp đi.

Tàu cập bến. Mai kéo hành lí xuống, không may rơi vào chân, Mai ngồi nhún nhó, nó thấy có lỗi quá vì không quan tâm gì đến Mai, tâm trí nó như bị Giang làm rối tung lên. Mai đứng dậy nhưng không thể đi được, nhìn Mai mà

nó đau xót

- Để anh công em

Mai không nói gì, ngoan ngoãn leo lên vai nó. Đà Lạt đẹp như trong mơ, giống như thiên đường trong chuyện cổ tích vậy, thời tiết se lạnh, sương mai vẫn giăng đầy, những vườn hoa chìm trong sương khói mờ ảo. Tới khách sạn, nó đặt Mai lên giường rồi đi cất vali vào tủ. Nhìn chân Mai mà lòng nó đau nhói

- Chân em đau lắm không, để anh xem nào

Mai mặc kệ cho nó kiểm tra, chân Mai bị bầm tím. Nó vội vã lấy chai dầu xoa lên chân cho Mai, Mai nhìn nó hạnh phúc rồi Mai ôm chặt lấy nó

- Em yêu anh rất nhiều! Hứa luôn bên em được không anh?

Nó thấy bối rối quá, là nó đang nghĩ gì không biết nữa, nó lại lặng im, nó lại làm tổn thương Mai rồi

- Chân em đau thế này không đi chơi được rồi, em nghỉ ngơi chút đi để anh xuống dưới mua đồ ăn

Mai nắm lấy tay nó như không muốn cho đi, rồi nó vỗ về

- Ngoan nào, anh sẽ về ngay thôi

Nghe lời nó Mai lên giường nằm nghỉ, nó lang thang xuống chợ Đà Lạt, con số 666 cứ vẫn vơ mãi trong đầu nó, nhìn đồng hồ đã 14 giờ 30 phút, khách sạn nó ở là 610, nó nghĩ ngay ra số 666 ấy chắc chắn là nơi Giang ở. Đôi chân nó cứ bước đi, nó không nhớ gì đến Mai đang đợi ở phòng nữa, và rồi nó cũng tìm thấy khách sạn 666, một khách sạn nổi tiếng của Đà Lạt, có hướng nhìn ra hồ Tuyền Lâm. Nó đứng trước khách sạn, tim nó như đập loạn nhịp, cái cảm giác như hồi nó nói lời yêu Giang. Và rồi nó nhìn ra phía bờ hồ, là Giang, Giang mà nó đã dành trọn yêu thương. Nhưng Giang không đứng một mình mà đang trong một vòng tay của ai kia. Không hiểu sao nó thấy lòng nhẹ tênh, nó chợt nhớ về Mai và bàn chân đang đau nhói của cô. Nó quay lưng đi và đi mua những món đồ thật ngon về cho Mai. Nó nhận ra

mình đã theo đuổi một thứ quá mù quáng, nó quyết định quên đi Giang vì cái gì đã không thuộc về mình thì mãi mãi sẽ không thuộc về mình. Nó mỉm cười thật tươi và trái tim nó như vừa được tháo gỡ khỏi một vòng bó chặt.

Trở về khách sạn nó đã thấy Mai dậy từ lúc nào, ánh mắt nhìn nó như chờ đợi. Nó đến bên Mai, ôm lấy Mai vào lòng, chợt thấy mắt mình cay cay.

Tối đó nó công Mai đi dạo trên những con đường Đà Lạt, khắp nơi đâu đâu cũng thấy hoa, nó rẽ vào một quán mua tặng Mai một bó hoa hồng rực rỡ. Mai đón nhận một cách hạnh phúc. Đêm Đà Lạt lạnh buốt, từng làn gió thổi mạnh thốc từng tán lá, nhưng nó thấy lòng mình thật ấm áp. Bởi vì nó đã tìm được người mà có thể đi cùng nó suốt cuộc đời...

Đà Lạt - nó gọi nơi đó là nơi yêu thương...